

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιτόμιμον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ. ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΤΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάντιον

Περίοδος Β'—Τόμ 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 43

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Β ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλαιν ἐ. ἑ. φυλ. 28^{ον} σελ. 222.]

1. Ἰωάννης Σ. Πιστοπίδης. — 2. Δύρα τοῦ Πηλίου. — 3. Ὀστροπόλος Ψυχῆ. — 4. † Τριυῖλλε. — 5. Φώτιος Ἐμ. Παυκούδης. — 6. Ἐννεσεμίνη Σινωπίς. — 7. Κένταυρος. — 8. Ἀταθύριον Ρόδου, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου «Νεότης» (κορυφαίου των Ὁμάδων). — 9. Ἑρμῆς (Σαχάρα κορυφαίωτων Μονάδων). — 10. Βεατρίκη. — 11. Κρήταλος. — 12. Ἀσπὴρ τῆς Ἀνατολῆς. — 13. Λεωνὸν Κρίνον. — 14. Τσιγγαρέλλα. — 15. Ψάνα - Λούλα. — 16. Σοφία Ν. Τερτιροπούλου. — 17. Μιθριδάτης.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

«Τότε επί τέλους ενόησα τί ήθελε να είπη ή γιαιγιά, και, εξω φρεσών από τήν λύπη μου, διότι την ήκουσα να προφέρη τοιαύτην κατηγορίαν έναντίον του καίμενου τού πατέρα μου, ώρμησα επάνω της. Ο Κάρολος επρόφθεσε και μ' εκπράτησε.

«— Ήσυχάστε, μίς Αιμιλία, ήτουχάστε δέν έχει συναίσθησιν τών λόγων της, μου είπεν ο Κάρολος.

«— Ω! Κάρολε, ανέκραξα εγώ, άφηστé με να μιλήσω τού κ. Τσαίηζ. Κύριε Τσαίηζ, άκουστé με, μήν πιστεύετε αυτά που είπεν ή κυρία Χώβ. Τά είπε χωρίς να τα σκέπτεται.

«Ο Κάρολος έβαλε τó χέρι του επάνω στό στόμα μου, έδειξε με τó δάκτυλον τόν παππού που είχε σηκώθῃ από τήν πολυθρόναν του και έστάκετο όρθός, άκουσιπιάμενος στό δεκανίκι τού και τó δεκανίκι τού έτρεμει, — τóσον ήτο ίσχυρά ή συγγίνησίν του.

«— Κάποια παρεξηγήσας συμβαίνει έδώ, είπε με τόνον γεμάτον από άξιοπρέπειαν. Ο υίός μου είναι άνίκανος να κρίναι αυτό που τον κατηγορούν' θα επιστρέψῃ άλλως τε έντός όλίγου, και θ' αποδείξῃ, μόνος του τήν άθωότητά του. Καθήστε, κύριε Τσαίηζ.

«Αυστοχώς, όταν επεστρέφην ο μπαμπάς, δέν κατώρθωσε να εξηγηθῃ δπως έπρεπεν. Είς τήν άρχήν έμεινε σαν απόλυτως άπολύτως από τήν έκπληξιν' κάτοπιν, όταν επέρασεν ή πρώτη στιγμή της έκπληξως, ήρχισε να ομιλή χωρίς να σταματήσῃ, με τρόπον όστις προφανώς διέθετε κηχώς τόν κ. Τσαίηζ έναντίον του.

«— Δέν βλέπω τί εύίσχετε άνώμαλον εις αυτό τó γραμμάτιον. Έλεγεν' είναι έν τάξει και δέν του λείπει τίποτε' ό συνεταιρός μού το είδε, όπως το είδα κ' εγώ και δέν έφερε καμμίαν αντίρρησιν. Αυτό τó γραμμάτιον δέν ήτο ποτέ προσωπικώς ιδιόν μου' ήτο της 'Εταιρίας 'Χώβ και Χόλπροουκ'. Δέν ήξεύρω μάλλιστα ποίος από τούς δύο μας διεπραγματέυθῃ τήν αγοράν τών, ούτε από ποτέ το 'έλαμεν' κτλ. κτλ.

«Ο κ. Τσαίηζ επί τέλους εφάνη ότι δέν ελάμβανε τόν κόπον ούτε να τον άκούη.

«— Άδικα χάνεις τά λόγια σου, Φρεντερίκε, τού είπεν ή γιαιγιά' άν δέν είσαι έσύ που υπέγραψες με τó δνομά μου αυτό τó χαρτί, ποίος λοιπόν τó υπέγραψε; Άλλως τε, δέν θ' άργήσῃ να ξεκαθαρισθῃ αυτή ή θλίβερ άπόθεσις, διότι φυσικά θα γίνῃ, άνάκρισις, και έσως γίνῃ και δίκη. Έγώ, από μέρους

μου, δέν θα σε τραβήξω στό δικαστήριον' αλλά ούτε θέλω να σταματήσῃ τήν καταγγελίαν που θα κάμῃ ο κ. Τσαίηζ!

«— Σε θερμωπαρκαλω, Εύνίκη, εφώνησε τότε ο παππούς, παύσε να κατηγορῆς και να ένοχοποιής έτσι τόν δυστυχῆ υιόν μου!

«Ημικμιά έβγαλεν ένα σπαρακτικόν λυγμόν και έφυγε, δεύτι δέν ήμπορούσεν' άντιθέξῃ περισσότερο.

«Ο πατέρας μου επεριπατούσε με βήματα μεγάλα μέσα εις τó δωμάτιον και έχειρονομούσε και εφώνησε λόγια χωρίς κανένα εϊρμόν μεταξύ των, σαν να είχε χάσῃ εξάσνα τó λογικόν του. Ένθυμούμαι ότι έμβήκατε τήν στιγμήν που τον άγκάλιζα από τόν λαϊμόν και του έλεγα ό,τι ήμπορούσα να φαντασθώ δια να τον ήσυχάσω και να τον παρηγορήσω. Έσάξῃ που δέν ήκούατε τίποτε, φυσικά θα μας επήρατε όλους μας δια τρελλούς!

«Ο κ. Τσαίηζ εξήγησεν από τόν μπικμιά με τόν ευγενέστερον τρόπον τού κόσμου να εύαρσισηθῃ να τον συνοδεύσει εις τού εϊρνοδιכון. Τους είδα με χαράν μου να φεύγουν μαζί' είχε τήν αφέλειαν να πιστεύω ότι τά πράγματα δέν ήσαν τóσον μπερδεμμένα και ότι ή παρεμβάσις τού εϊρνοδιχίου εύκόλως θα τα εξεμπέριε, και ότι ο μπαμπάς επρόκειτο να επιστρέψῃ λευκός ως ή περιστερά έντός όλίγων λεπτών της ώρας.

«— Πηγαίνετε και σεις μαζί, είπα εις τόν Κάρολον, και επιστρέψατε τó ταχύτερον να μου είπητε ότι ο μπαμπάς τούς έδωσεν επί τέλους να έννοήσουν ότι δέν έχει τίποτε αυτós να πάρῃ και να δώσῃ εις αυτήν τήν αξιοδάκρυτον ύπόθεσιν.

«Έμενα ενέμβρόντητος, όταν τον είδα να μου άπαντά με δάκρυα στό μάτια:

«— Βεβλώς, δέν θα τον εγκαταλείψω τόν πατέρα σας, ό,τιδήποτε και άν συμβῇ.

«— Θα τακτοποιηθούν βεβλώς όλα στη στιγμή, δέν είν' έτσι; τόν ήρώτησα, άνήσυχος πάλιν.

«— Δέν υπάρχουν παρά μερικά συμπτώσεις μόνον έναντίον του, μου άπήνησε με ζωνήρον τόνον' ο πατέρας σας είναι, τó όρκεζομαι, τóσον άθώς όσον τó παιδί που μόλις έγεννηθῃ.

«Αυτῇ τήν φεράν τóσην πεπείσθησιν εφανέρωσαν τά λόγια του, ώστε άνέκτησα κατά τó ήμισυ τó θάρρος μου, και, μόνον όταν εκτάλαδα και είδα πλέον τί ακριβώς συνέβαινε, έσκέφθην ότι ό άθώς δέν κατορθώνει πάντοτε με μόνην τήν άθωότητά του να απαλλαχθῇ από τó έγκλημα, δια τó όποιον κατηγορείται.

«Δέν ήξεύρω άν θα κατορθώσω να σάς τα είπώ όλα έως τó τέλος! Ο εϊ-

ρηγοδίκης εέκαμε προανακρίσεις, όπως λέγουν οι νομικοί, και επειδή εις αούτους τους νομικούς εέφανη πιθανόν' ότι ο πατέρας μου ήτο ένοχος, ναι, ένοχος, αυτός που είναι αδύνατον ούτε καρπίσκον να πάρῃ άμα είναι ζών, — ο εϊρνοδίκης κ. Γουίλλαρδ τόν προσεκάλεσεν ή να παράσῃ έγγύθησιν τρίακότα χιλιάδων δολλαρίων, ή να τον πάνε στην φυλακήν. Έπειδή δέν είχε ούτε τó τέταρτον από τó ποσόν εκείνο, ήναγκάσθη να ξευκτῆσῃ μέσῃ εις έν κελλίον τού δεσμοτηρίου, ο πατέρας μου. . . . Ω! κυρία Φάγγ, εέλαυσα τóσον πολύ ώστε δέν έχω πλέον ούτε ένα δάκρυ στό μάτια μου. Αυτός! αυτός! στη φυλακή. Ω! Θεέ μου! είναι δυνατόν; . . .

«Φαντάζομαι τί θα μου είπητε: δέν είχε τριάντα χιλιάδας δολλάρια στην τσέπην του, αλλά έχει τóσους πλουσίους φίλους που ήμπορούσαν να τον βοηθήσουν' διατί να μην άποταθῃ προς αυτούς; Κυρία Φάγγ, ο Κάρολος έτρεξεν εις όλον τó Κιμπασσέτον δι' αυτό τόν σκοπόν, και — τó πράγμα καταντή άπίστευτον! — δέν ήδρε ούτε μίαν δεκάραν! Οι πλουσιώτεροι εέκαμαν τήν κωρόν. Άίσχος εις όλους αυτούς τούς ψεύτικους φίλους! Άίσχος εις όλόκληρον τó Κιμπασσέτον! Ως και ή γιαιγιά, με' όλην τήν περιουσίαν που έχει, δέν ήθελεσε να μας δανείσῃ, ούτε ένα λεπτόν!

«Ο πατέρας μου είναι στη φυλακή ως κλέπτης! Ω! κυρία Φάγγ, πώς ήμπορεσα κ' έγγραψα αυτά τά φριτά λόγια!

Κυρία Φάγγ, σχεδόν τóσον συγκινημένη δσον και ή Αιμιλία:

«Άχ! κόρη μου, ο Θεός άς γίνῃ βοηθός, και ιδικός σου και όλης της οικογενείας σου! Έχετε έμπιστοσύνην εις αυτόν! Αυτós μόνος είμπορεί να σας ενίσχυσῃ εις αυτήν τήν σκληράν δοκιμασίαν.»

[Έπειτα συνέχεια.] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΣ [Κατά τó άγγλικόν της Σοφίας Μάυ]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Άγάπα αυτόν που σε όρμηνεύει Κι' άν σε πικραίνῃ τακτικά Μ' άπόφευγε όποιον σε παινεύει Με λόγια κολακευτικά.

Και δέν άρκεί τó συμβουλό σου Μονάχα να τον αγαπήσῃ Παρά όσα σου είπε, για καλά σου, Να τα έκτελῃς όπου κι' άν πῆς.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 76ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΛΕΚΚΗΣΕΩΝ

[76α Διάπλασιν τού 1903, σελ. 339.]

Είς τας αρχάς τού Διαγωνισμού τούτου, εέχαμε τήν μάστιγα τών κλοπιμαίων 'Ατκήσεων. Έλαβον τά μέτρα μου, και τó κακόν, άν δέν εέξέλαιψεν άκόμη έντελώς, τούλάχιστον έμετριάσθη. Τώρα έχομεν τήν μάστιγα τών άντιγραμμών Συλλογών. Σας το είπα και άλλοτε: Μερικοί συνθέτουν 'Ατκήσεις πολύ περισσοτέρας άρ' όσας τοις χρειαζόταν, και άρσῃ κρατήσουν είκοσιν αυτί, τας καλλιτέρας, διανέμουν τας άλλας χριστινικώς εις συγγενείς και εις φίλους, οι όποιοι τας αντιγράφουν μηχανικώτατα και τας στέλλουν ως ιδικάς των. Δεκαπέντε τούλάχιστον Συλλογαί τού παρόντος Διαγωνισμού, είναι αντιγραφή εένης ερασίαις! Το ενόσηα πολύ κακά, — διότι γνωρίζω εγώ τας δυνάμεις τών φίλων μου, και είμαι εις θέειν να ήξεύρω τί είμπορεί και τί δέν είμπορεί να κάμῃ καθίνας, — αλλά τί να κάμω; Νά τας αποκλείσω; Οι όροι τού Διαγωνισμού δέν μου έδιδαν τó δικίωμα, διότι αι εένας; αυταί 'Ασκήσεις δέν ήσαν, βλέπετε, και δημοσιευμέναι. Νά τας υποβίβίσω σκοπιμώς και να μην άφίσω καμμίαν να πάρῃ κληήν θεσιν; Δέν μου άρσει να κόμνω κληπονοθεύσεις... Ηναγκάσθη λοιπόν να τας συμπεριλάβω, να τας κατατάξω και να τας κρίνω ως να ήσαν αι γνησιώτεροι Συλλογαί, και . . . νάδικήτω έν γνώσει πολλούς άλλους, οι όποιοι εεργάσθησαν ειλικρινώς! Πολύ θλιβέρων αυτó δέν έμέ! Και ήθελα να ήξευρα τί συνείδησιν έχον αυτά τά παιδιά (και οι αντιγραφείς και οι . . . αντιγραφόμενοι εκουσίως), δια να μ' εέσωθούν εις τοιούτον άδικον, δια να μου πρξινούν τóσην λύπην, και . . . δια να μου δίδουν τóν λόγο ν της τιμής των — τó συλλαγίζομαι και φρίττω, — ότι συνέθεσαν μόνον τας 'Ασκήσεις, τας όποιας μόνον άντεγρυσχῃν. Με δέν έμαχθον λοιπόν άνόμη τó δασυχῃ αυτά παιδιά όποτε δίδει κανείς τόν λόγο ν της τιμής του, και πως ο ν ο μά ζε ται εκείνος που τον δίδει, έγγραφως μάλλιστα, δια να βεβαιώσῃ έν ψεύδος;

Έννοια σας όμως, και αυτό δέν θα ξαναγίνῃ πλέον. Θα λάβω τά μέτρα μου, και αι αντιγραμμέναι Συλλογαί θα λελθούν όλοτελώς. Είς τήν προκήρυξιν τού νέου Διαγωνισμού, θα ιδηθῃ. Πρξειδοποιώ μόνον τούς ενδιαφερομένους, δια να μην ετοιμασοθούν . . .

Ο Διαγωνισμός μας, όπως γίνεται τώρα, πορρυσιάζει και έν άλλο άτοπον:

Οι νέοι συνδρομηταί, οι έγγραφίμοι ναι μετά τήν λήξιν της προθεσμίας, είνε υποχρεωμένοι να περιμένουν έν όλόκληρον έτος, δια να ήμπορίσουν να στείλουν 'Ασκήσεις. Άλλά μήπως και πιλλοι από τούς παλαιούς, άν δέν εύκαιρήσουν να προηθώσουν τήν προθεσμίαν, άν δέν έχουν όριζον εκείνας τας ήμέρας, άν είνε άσθενείς κτλ. κτλ. δέν αποκλείονται και αυτί όλόκληρον έτος; Έπλέψη, λοιπόν ότι πρέπει να γίνωνται δύο Διαγωνισμοί προς σύνθεσιν 'Ατκήσεων, ήτοι ό ένας δια τήν πρώτην εξημερίαν τού έτους, και ο άλλος δια τήν δευτέρην. Η προκήρυξις τού πρώτου Διαγωνισμού, δια τας 'Ασκήσεις της ά' εξημερίας τού 1904, θα δημοσιευθῃ εις τó προσεχίς.

Όσον άφορῃ τόν σημερινόν, παρρητώ ότι αι 'Ασκήσεις, μετά τας πέρσει δημοσιευθείσας 'Οδηγίας πρό σύνθεσιν 'Ατκήσεων, δέν παρουσιάζουν πλέον τά μεγάλα ελαττώματα, τα όποια εέχαμε εις προηγουμένους Διαγωνισμούς. Μερικοί μόνον, — δυστυχώς έκ τών καλλιτέρων συνθετών, — εεπιμένουν άκόμη να εεθίπτουν από τά λειψικα τας πλέον σπανίως και άγνωστώς λέξεις, δια να κατασκευάζουν τά Σχήματα των, τας 'Ακροστιχίδας των, κτλ. Έπιβίξω όμως ότι θα διορθωθούν και αυτοί, όταν θα ιδουν σημερινον, ότι βλαι αυτοί αι εάλτοι 'Ατκήσεις, όρθώταται και ακριβεστάται κατά τάλλα, δέν εεθαρήθησαν ως δημοσιεύσται, ή και άν εεθαρήθησαν τοιαύται, δέν εεμετρήθησαν όμως μεταξῷ τών πολύ καλών. Δια τούτο και μόνον, πολλοί εκ των διαγωνισμίων, οι όποιοι θα είχαν εέλιπίδας και άξιότητες βραβείου, θα ιδούν έκπληκτοι τόνόμα των . . . πολύ πάρα κάτω.

Όσον άφορῃ τώρα τούς κκογράφους, τούς μουντζουρατῆς, τούς βιαστικούς, τούς άρρημένους, άς μάθουν ότι αυτοί εέκμιώθησαν, διότι άπέκλεισα όλης τας 'Ασκήσεις, που δέν ήμπορούσα να τας διαβάσω ή που δέν είχαν άπέναντι τήν λύσιν, και κατέταξα άμειλιχτως εις τήν Άνωτέρα Τάξιν εςους εελητημήνησαν να σημειώσουν τήν ήλιειαν των.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

[Έκ τών δύο αριθμίων, οι όποιοι συνοδεύουν έκαστον όνομα, ε πρώτος σημαίνει τó ποσό των άπλώς έγγραφισμένων και δημοσιευμένων 'Ασκήσεων, ο δε δεύτερος ποσά έκ των 'Ασκήσεων τούτων ήσαν πολυκαλαί. Το άθροισμα των δύο αριθμίων δείξει τήν θέσιν τού διαγωνισμίου. Άν οι άριθμοί δύο διαγωνισμίων δίδουν τó ίδιον άθροισμα, (20 + 7 και 18 + 9 = 27) προηγείται ό έκων τόν δε έτερον αριθμούν μεγαλύτερον (18+9). — Ο τρίτος αριθμός, ε συνοδευόμενος υπό Β, δηλώ τó ποσό των

δημοσιευθέντων εις ένα έκαστον Έδσημον. Η δημοσιευσις των έγγραφισμένων 'Ασκήσεων, ή όποια ήρξιεν ήδη από 1 Ιανουαρίου, θα εεκαλοουθήσῃ μέχρι τέλους τού έτους' άλλ' εκ των δημοσιευμένων 'Ασκήσεων θα δημοσιευθούν μόνον οσαι χρειασθούν.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτων και άνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κένταυρος, 19+9 [14]. — (Έκτός Διαγωνισμού ε αποδώσας 'Αρχισυλλογιώτη, με' Ασκήσεις, 20+10.) ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αστῆ της Άνατολής, 20+6 [13]. — 'Ελένη Ν. Τρεπεκλή, 19+5 [12].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αυστοχάρων, 19+4 [11]. — 'Ερμύρο Νέσος, 17+5 [12]. — Βολωτικό Κρασί, 17+5 [11].

ΕΠΑΓΝΟΣ: Βοσκοπούλα της Άλφης, 18+4 [11]. — 'Ελλη οπούλα, 19+3 [11]. — 'Ηρώς τού Ζαλόγγου, 19+3 [11]. — Κλεις τού Πάντου, 15+6 [10]. — Δημήτριος ο Φαληρεύς, 16+5 [10]. — Φιλίππαρις '16, 17+4 [10]. — Άδρα της Κεκράρας, 19+2 [10]. — Παρηγορός 'Αγγλος, 18+2 [10]. — Ζαπτις, 14+5 [9]. — Χολός Διάβολος, 14+4 [9]. — Άδωκ Καρόλα, 15+3 [9]. — Άδρος τού Κάμνου, 16+2 [9]. — Μυστηριώδης Φύσις, 14+3 [8]. — Βιολέττα τού Χελμού, 15+2 [8]. — Άνδρέας Κοκκώνης, 15+2 [8]. — Κοηγός τών Αλιγώνων, 13+3 [8]. — Πειναςμένος Καρχαρίας, 12+4 [8]. — Δ. Τ. Μπόσκικης, 14+2 [8]. — Κυκλαμιά, 14+2 [8]. — Άδρος τού Παρνασσού, 15+1 [8]. — Πήθηκος τού Βορηνίου, 11+4 [7]. — Δο. Ρό. ΜΓ, 11+4 [7]. — Γλυκία Πατρις, 10+2 [6].

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Διονύσιος Π. 'Αμουργιάς, 9+2 [5]. — 'Αφρικανικός 'Ηλιος, 6+2 [4]. — Τυός, 5+2 [3]. — Πέτρα Σκανδάλου, 6+1 [3].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 έτων.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνφάν Γκατέ, 18+8 [13].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρόσινο Χαβίδρι, 20+6 [13]. — Περωμένον, 13+6 [12]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αστρο Ποντικιάκι, 20+5 [12]. — Πλοϊον τού Δουνάβους, 19+5 [12]. — 'Αγγλος Χαρτί, 19+4 [11].

ΕΠΑΓΝΟΣ: Όρλια Καλις, 18+5 [11]. Ευστόκος Όρίων, 18+4 [11]. — Άμαρυλλίς, 17+4 [10]. — Χαλιδακική Νύξ, 17+4 [10]. — 'Ιδανική Γλυκίτης, 15+5 [10]. — Ίωάννης Β. Οικονομβουλός, 16+4 [10]. Κρόταλος, 17+3 [10]. — Μικρός Μυρτανός, 15+4 [9]. — Άδρα τού Πηλίου, 15+4 [9]. — Βισοίτσας τών Αδέρων, 15+3 [9]. — Τριπέλεκτος, 15+3 [9]. — Εέλουσα, 12+4 [8]. — Γρανικός, 13+3 [8]. — Πακρημέ η Καρπούλα, 14+2 [8]. — Νιαγάρας, 15+1 [8]. — Κερκυρακό Ροδάκινο, 13+2 [7]. — 'Ελληνικός 'Ηρωϊσμός, 12+2 [7]. — Νύμφη τού Σκουάνα, 13+1 [7]. — Γεράσιμος Π. Άλβιζάτος, 9+3 [6].

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δουκισσα τών Σαλώνων, 9+2 [5]. — Άρχαίς: 'Ελλη, 8+2 [5]. — Μαρκήτος Βαλδοΐνος, 7+2 [4]. — Μικρός 'Αθηναίος, 6+2 [4].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτων και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαίμαργό Ποντίκι, 18+7 [12].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημήτριος Β. Βαρσαμίδης, 19+6 [12]. — Γεώργιος Ν. Τρεπεκλή, 19+6 [12].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ερμύρο 'Ορφανός, 18+5 [11]. — Ζήτω ή 'Ελλάς, 17+5 [11]. — Στεφανός τού Άνέμου, 15+6 [10]. ΕΠΑΓΝΟΣ: Άείος της Άλφης, 15+5 [10]. — Φρού Φρού, 15+5 [10]. — Άνεμίδης τού

Βασίλειος, 16+4 [110ε].— Ζωρογύη 17+3 [10ε].— Λουλούδι της Κερδίας, 18+2 [10ε].— Ζίνα, 17+2 [9ε].— Κράνη, 1+4 [9ε].— Αίγιος, 11+4 [9ε].— Βύτουλα Β. Σολωμού, 11+5 [7ε].— Θεσσαυράς των Κυθίων, 12+3 [7ε].— Καρδιογνώστης, 8+5 [6ε].— Ερεβώνας Νύξ, 10+3 [6ε].— Ανδρομάχη Μαυρογένους, 10+2 [6ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ : Κεράτιος Κόλπος 7+2 [4ε].— Ίνώ, 5.— Μεγάλη Άρκτος 4.— Άναμμένο Σπίρτο, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'

Ήτον ώραία η βράδυ, αν και λιγάκι όρρασερά. Άλλ' αυτό δεν έδλαπτε καθόλου. Ή όρρασία μαλιστα έφερε την γαλήνην εις τα μυαλά των μεγάλων μας θαλασσοπόρων, και όταν, μετά την διανομήν των τροφίμων, έπεθιδάσθησαν ένας-ένας εις την βάρκην του κύρ Άντώνη, με έναν μεγάλον πλοίαρχον σαν τον κύριον Στέφανον, επήγαν να τα χάσουν από την χαράν των.

Περύττον να σας είπω ότι είχαν συναισθανθή πλέον και μετανοήση διά την τρέλλαν που έκαμαν να φύγουν έτσι από το σπίτι...

Ένώ όμως έπλησίαζαν να φθάσουν εις το σπίτι, τους εκύριευσε πάλιν η άνησυρία.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Άνθρώπος με φανάρι έτρεγαν εδώ κ' εκεί κοντά στον ποταμόν. Άλλοι, χωμένοι μέσα στο νερό, έφαγαν προσεκτικά εις όλες τες γωνιές. Όλοι, και οι γείτονες ακόμα, ήσαν στο πέδι.

Άλλά πού να έβλεπατε την δεσποινίδα Κικήν πώς έρινεν, όταν μέσα στα φωνές, πού έρωτούσαν η μία την άλλην αν εύρεθή τίποτε, άνεγγνώρισ την φωνήν του πατέρα της, πού έδιδε διαταγάς και έφαχνε και ο ίδιος εις τα πλέον επικίνδυνα μέρη του ποταμού, — όταν είδε την μητέρα της πού ήτο μισοπαθαμένη από την τρομάραν της και την έκρατούσαν οι άλλες γυναίκες να μην πέση στο νερό.

— Μαμά μου! μαμά μου! εφώναζεν η Κική.

— Κική! Κική!... Είνε η Κική! ήκουσα τη φωνή της!

Όταν η βάρκα έπλησίασεν εις την ξηράν, η Κική επήδησε πρώτη έξω.

Η δυστυχισμένη μαμά της είχε λιποθυμήση. Ο πατέρας της, πού έτρεξε και τον εφώναζεν ο περιβολάρης,

ήτο κοντά της με τα ρούχα του μουσκεμμά από τα νερά.

— Νά η τιμωρία μας!... είπεν η Κική εις τον Γιαννάκην.

• Ένώ όμως έπλησίαζαν...

Ο Γιαννάκης και η Κική, με τα κλάμματα, έγονάτισαν και έφλουσαν τα χέρια της κυρίας που έμενεν ανασθητή.

(Έπειτα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Κατά τας τρεις το απόγευμα, την 13 'Οκτωβρίου, προς μεγάλην έκπληξιν των άξιωματικων και του πληρώματος, αυτή η κραυγή κατέβη από το δίξυγον του μεγάλου ιστού:

— Φάλαινα στην πρόμνη, δεξιά!

Την είχεν ιδη η καμακιστής Δουρούς. Και πραγματικώς, προς τα βορειανατολικά, ένας κυρλωτός όγκος έλικνίζετο επάνω εις τον κυματισμόν της φουσκοθαλασσίας.

Άμέσως όλα τα τηλεσκοπία έστράφησαν προς εκείνην την διεύθυνσιν.

Καί, εν πρώτοις, μη τυχόν είχε κάμη λάθος ο καμακιστής;... Ήτο φάλαινα αληθινά η μήπως ήτο το σκάφος κανενός ναυαγισμένου πλοίου;... Και ήρχισεν άμέσως η συζήτησις:

— Άν είνε φάλαινα, παρετήρησεν ο ύποπλοίαρχος Άλλότ, πώς μένει έτσι ακίνητος;

— Μήπως, απήντησεν ο ύποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, έτοιμάζεται για να βουτήξη;

— Εκτός αν κοιμάται... διεκοφεν ο κ. Έρτώ.

— Όπωςδήποτε, είπε πάλιν ο Άλ-

λότ, θα μάθωμεν τί είναι, αν ο πλοίαρχος θελήση να διατάξη...

Άλλ' ο πλοίαρχος Μπουρκάρ δεν άπεκρίνετο, και με το μακρό τηλεσκόπιόν του εκύτταζεν άδιάκοπα το κήτος...

Κοντά του έστέλετο και ο ιατρός Φιλιάλ, ο οποίος ειπε τότε:

— Φαντασθήτε αν είνε νεκρά όπως τσες άλλες που είδαμε ως τώρα.

— Νεκρά; ανέκραξεν ο ύποπλοίαρχος Άλλότ.

— Ίσως και να μην είνε φάλαινα... προσέθεσεν ο πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Επισηψαν τότε όλα. Κανείς δεν ήτο δυνατὸν να ειπή άρισμένως τί ήτο, διότι ο όγκος εκείνος άπέχει τουλάχιστον έξ μιλία από τον «Άγιον Ένώχ».

— Πλοίαρχε... είπα μετ' άλλων ο Άλλότ.

— Ναι, ναι! απήντησεν ο κ. Μπουρκάρ, έννοων πληρέστατα διατί ο νεκρός άξιωματικός ήτο τόσο ανυπόμομος.

Άμέσως διάταξε να όρρασουν τον κλειον και να καργάρουν τις σκότες. Ηλλάξεν άμέσως πορεία ο «Άγιος Ένώχ», και πριν σημάγουν αι τσσσαρες, δεν άπέυχε πλέον παρά μισό μίλι από το κήτος.

Άδύνατον πλέον να κάμουν λάθος ήτο φάλαινα, άλλα άγνωστον αν ήτο νεκρά η ζωντανή.

— Άν είνε κοιμισμένη, είπεν ο κ. Έρτώ, δεν θα κοπιάσωμεν να την καμακώσωμεν.

Καθηρέθησαν άμέσως εις την θάλασσαν αι φαλαινίδες του ύπαρχου και των δύο ύποπλοιάρχων, έξωπλισθησαν, και έξεκίνησαν μαζί και αι τρεις, ενώ το πλοιον ανεχώρευεν.

Όταν έπλησίασαν αρκετά κοντά εις το κήτος, έχωρίσθησαν εις τρόπον ώστε να του κόψουν τον δρόμον, αν εδοκίμαζε να φύγη. Άλλά μετ' άλλων είδαν ότι ήσαν περιτταί αι τσσαι προφυλάξεις, και ο ύπαρχος ανέκραξε:

— Δεν μπορεί ούτε να βουτήξη ούτε να μας φύγη... αυτή εδώ...

— Ούτε να ζυτηήση!... επρόσθεσεν ο ύποπλοίαρχος Κοκεμπέρ. Είνε νεκρά!

— Μιά, επί τέλους! ανέκραξεν ο Ρωμανός Άλλότ, δεν υπάρχουν πλέον παρά φσφες φάλαινες σ' αυτά τα πελάγη!

— Άς την δέσωμεν όπωςδηδήποτε! διεταξεν ο κ. Έρτώ, διότι άζίζζει τον κόπον.

Η φάλαινα ήτο τεραστία το μέγεθος, και φαίνεται ότι ο θάνατός της ήτο πρόσφατος, διότι καμία δυσωδία δεν εβγαίνεν από εκείνον τον πλατών όγκον.

Δυστυχώς, όταν ήλθαν δίπλα της αι φαλαινίδες, είδαν οι ναύται ένα πλατύ χάσμα εις το άριστερον πλευρόν της, και τα έντερα της χαμένα έξω. Έλειπε ένα κομμάτι της ούρας της. Η κεφαλή

της ήτο λυωμά, και το στόμα της όρθανοικτον, ενώ τα γενεια της έντελώς ξεκολλημένα από τα οδλά της. Έννοείται ότι το πάχος της, το μουσκεμμένο και άλμυρισμένο από την θάλασσαν, δεν είχε πλέον καμμίαν άξίαν...

Δι' αυτό και την άρηταν εκεί πού την ήσαν.

— Στο καλάρι! διετάξεν ο κ. Έρτώ.

Όταν έφθασαν οι φαλαινίδες, εις το πλοιον και τας έσήκωσαν επάνω, ο ύπαρχος άνέφερε τα καθέκαστα εις τον κυβερνήτην.

— Λοιπόν, δεν ήτο καμακωμένη η φάλαινα; ήρώτησε τότε ο κ. Μπουρκάρ.

— Όχι, απήντησεν ο κ. Έρτώ: τα κομμάτια δεν κάμουν πληγας αυττ του είδους... Μιού εφάνη πώς ήτον ζουλειμένη...

— Και ποιός να την εξούλιος...

Άν έκαμαν αυτήν την έρώτησιν εις τον Ζαχαριαν Καθιδουλίνον, εύνόητος θή ήτο η απάντησις του. Αύτες λοιπόν είχε δίκαιον και άδικον όλοι οι άλλοι; Άληθινά λοιπόν είχε έρημώση εκείνα τα παράλια η μεγάλη νεροφείδα του;...

Το ταξίδι εξηκολούθησεν αίσίως. Ο άνεμος ήτο πάντοτε όθριος. Άλλά φάλαινα ούτε μία εφάνη. Καί μόνον διάφορα συντρίμματα ναυαγισμένων πλοίων, λειψάνα λέμβων και ιστών, συνήνητησεν ο «Άγιος Ένώχ» εις τον δρόμον του.

Και όλα εκείνα τα ναύαγια έφαίνοντο έτσι ήσαν άποτελέσματα φεβερών συγκρούσεων!

Τέλος, την 20 'Οκτωβρίου, η μονοτονία διεκόπη, και παρουσιάσθη εύκαιρία εις τον «Άγιον Ένώχ» να γεμίση μερικά από τα άζετα βρέλια του.

Επειδή ο άνεμος είχε μετριασθή ολίγον, ο κ. Μπουρκάρ είχε διατάξη να ανοίξουν τα βελαστραλία (πρόστια) και τις κούρτελάτες (παρίστια).

Όρατος ήλιος εφώτιζε τον άνεφερον ουρανόν, και ο όρίζων ήτο καθαρός εις όλην του την περιμέτρον.

Κατά τας τρεις, ο πλοίαρχος και οι άξιωματικοί του εκουβέντιαζαν επάνω στο κάσαρο, όταν άντήχησε πάλιν η κραυγή:

— Φάλαινα... φάλαινα!

Και την φοράν αυτήν ήτο η φάλαινα ολοκώντανη, διότι εφάνη με το τηλεσκόπιον η στήλη των ύδρατιμών που ένναζεν από τους ρώθωνάς της.

— Ρίξτε στη θάλασσα και τας τρεις φαλαινίδας! διετάξεν ο κ. Μπουρκάρ. Έβγιναν άμέσως οι κατάλληλοι χειρισμοί, έξεκίνησαν πάλιν αι τρεις φαλαινίδες υπό τας διαταγάς του ύπαρχου και των ύποπλοιάρχων, και δεν άργησαν να πλησιάσουν το φαλαινόπτερον εκεινο κήτος, το όποτον άνήκεν εις το είδος το λεγόμενον «κουλαμμάκ». Είχε μήκος τουλάχιστον 28 έως 29 μέτρων, και,

με τα στηθαία πτερύγια του που είχαν μήκος τριών μέτρων και την τριγωνικήν ούραν του, βεβαίως είχε βάρος εκατόν τόνων περίπου. Άν το έβλεπεν από κοντά η Καθιδουλίνας, θα έδαζε στοιχίμα ότι θα έβγαζαν και' ελάχιστον διακόσια βαρέλια έλαιου από αυτό.

Αι τρεις φαλαινίδες το έπλησίασαν, χωρίς να τας αντίληφθή καθόλου. Οι καμακιστάι ήσαν όρθιοι εις τας θέσεις των, έτοιμοι να το καμακώσουν και να το πληγώσουν θανασίμως. Άλλά την στιγμήν που η λέμβος του ύποπλοιάρχου Άλλότ έπεφτε δίπλα του, το κουλαμμάκ έστράφη τσσον άπιτόμως, ώστε ολίγον έλειψε να κομματιάση την φαλαινίδα, και κατόπιν έθυθίσθη, άφου εκτύπησε την θάλασσαν τσσον δυνατά με την ούραν του, ώστε το νερό ένιναχθη εις ύψος είκοσι μέτρων.

Άμέσως οι ναύται ήρχισαν να φωνάζουν:

— Ά! το θαυμασιμό!

— Πάει! έφυγε!

— Και ούτε μι ά καμακιά δεν έφαγε!

— Και πότε θ' άνεβη πάλιν;

— Και να δούμε πού θ' άνεβη!...

Τουλάχιστον μισήν ώραν θα έμεινε μέσα στο νερό η φάλαινα. Την επερίμεναν λοιπόν. Και το μόνον πού είχαν να κάμουν, ήτο να παρακαλουν ν' αναβη στα βέντο, δια να ήμπορέσουν να την κυνηγήσουν με τα κουπιά και με τα πανιά.

Κατά τας τσσσαρες, είδαν την στήλην των ύδρατιμών, σταθέντο εύτυχώς, εις απόστασιν όχι μεγαλιότεραν από μισό μίλι.

— Ίσα τα πανιά και πιάστε τα κουπιά! διετάξεν ο κ. Έρτώ.

Και το κυνήγι ήρχισεν. Έφρευεν η φάλαινα, την κατεδίωκον αι φαλαινίδες, ήκολούθει ο «Άγιος Ένώχ». Άλλά η νύκτα έπλησίαζε, και ακόμη δεν είχαν

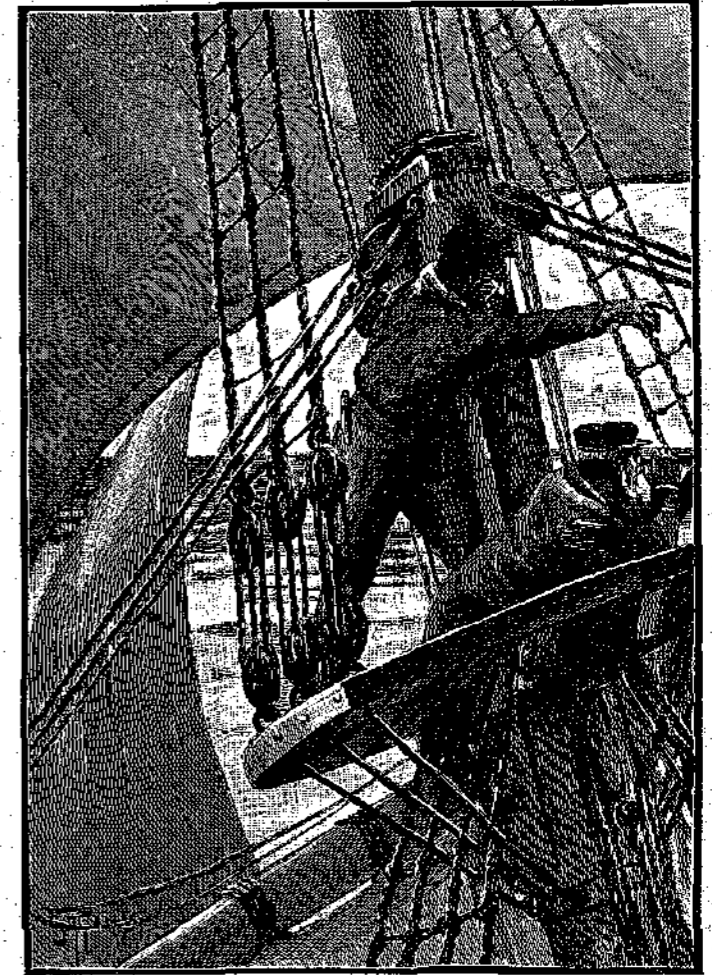
κατορθώση να την πλησιάσουν και να την πληγώσουν. Άν έσκοτεινίαζε και ένύκτων, θα ήναγκάζοντο να την εγκαταλείψουν και ο κόπος των θα επήγαινε χαμένος...

Ήτο πλέον έξ η ώρα, όταν ο καμακιστής Δουρούς, όρθιος εις την πρόραν της λέμβου, εφώνασε:

— Πλοιον εμπρός!

Έσηκώθησαν άμέσως οι τρεις λέμβοι άξιωματικοί να το ίδουν.

Και είδαν εν τριψτίον, με όλα τα

• Φάλαινα στην πρόμνη! δεξιά! » (Σελ. 356, στ. 6'.)

πανιά επάνω, πού άρμένιζε στην μπουρίνα, εις απόστασιν τσσσαρων μιλίων προς τα βορειανατολικά.

Ήτο φαλανοθηρικόν, άμφιβολία δεν υπήρχεν. Ίσως μάλιστα είχαν ιδη οι όπτηρές του το κουλαμμάκ, το όποτον εύρίσκειτο κταμεσής άνάμεσα σ' αυτό και τας φαλαινίδας.

Έξαρνα, ο Ρωμανός Άλλότ εκασέβασε το τηλεσκόπιόν του και εφώνασεν: — Είνε ο «Ρέπτων»!

— Ναι!... είνε ο «Ρέπτων». . . απήντησεν ο κ. Έρτώ. Φαίνεται πώς έρχεται προς το μέρος μας...

— Διά να μας χαιρετήση! προσέθε-

εν είνωνικώς; ο ύποπλος αρχος Άλλοτ.

Ήθελε λοιπόν και ο πλοίαρχος Κίγγ...

Αυτό ήθελε. Διότι μετ' όλιγον ο κα...

— Νά τους; Ρίχνουν τες βάρκιες των...

— Για να πιάσουν την φαλαίναν...

— Μά δεν θά μάς την πάρουν αυτοί...

— Βεβιαώς όχι! εφώναζαν και οι σύν...

— Επειδή, παιδιά, έρειδες! επανελάμ...

— Όχι! . . . δεν θά μάς την πάρουν!

— Έχαιώς, και τούς μόν και τούς δε...

— Έννοείται ότι οι Γάλλοι δεν έφρόν...

— Έπειδαι, παιδιά, έρειδες!

— Άλλά, και οι Άγγλοι επροχωρούσαν...

— Έντιος όλίγου, τό ζήτημα θά ήτο...

— Έπέρασαν όλιγα στιγμάι, και αι εξ...

— Άναλόγως αν έτρωγον ένς ανθρω...

— Μά αυτό τό κτήνος έχει λαίπιν...

— Όχι! . . η φαλαίνα έσταμάτησεν...

— Τήν στιγμήν αυτήν, ο Δουκρέ, τής...

— Άλλά, από τό διπλόν εκείνο κτύπη...

— (Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΙ ΤΡΩΓΕΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

— Όταν θέλετε να ειπήτε δια κανίνα...

— Καλέ, εσαίς τρώτε σάν την άρά...

— Άστειύσθε! θά σας άπαντήτη...

— Καί έμως τό πείριχημα αυτό είνε...

— Οι ψωιλόγοι έκαμαν πρό καιρού...

— Καί είδαν ότι η φυλακισμένη άρά...

— Άνάλόγως αν έτρωγον ένς ανθρω...

— Άναλόγως αν έτρωγον ένς ανθρω...

— Άναλόγως αν έτρωγον ένς ανθρω...

— Άν ήτο ησυχεία, φντασθήτε πόσα...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

ΔΙΑΠΛΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ έίης χροϊωμένα περί τής άφρονής...

— (Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

βελτίωσιν φυσικά) του φύλλου.

— (Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— (Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

— Όλα χάνονται κι' αλλάζουν...

την καὶ Κρόταλον — ἢ Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ μὲ τὴν Λιμνὴν Λωβὸς καὶ Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν — ἢ Διονυσίαις Πηγή μετὰ τὴν Νεορῶν Ἐπαρτίων Ἐλληνοπούλιαν, Φίλημα τοῦ Κύματος, Γλυκὸν Τραγουδιότην καὶ Λαοὺς τῶν Γορδῶν — τὸ Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ μὲ τὴν Τσιγγαρέλλιαν, Ἰαπωνικὸν Ἀρυσάρευμον καὶ Φίλημα τοῦ Κύματος — ὁ Μαῦρος Ἀετός μετὰ τὸ Μί-Πι-Πε, Λιμνὴν Λωβὸς, Μανιὼδὴ Ἀνεμώνη, Κίτρινη Μάσκαρ καὶ Πίσθηκος τοῦ Βορρέου — ὁ Λάτριος τῆς Δέμητρος μετὰ τὴν Μικροβίαν Πατριανίαν, Φίλην τῶν Καλῶν, Λιονιστάδα Πηγήν, Ἰ. Δανελῆν Γλεχόβιτα καὶ Σίρ-Ιά-Φαλοδὸν — τὸ Ἐρυθρὸν Ρόδον μετὰ τὴν Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, Θεοφάνη Βραχύνη καὶ Κελαϊδίστραν — τὸ Μαριμένον Ρόδον μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Αἰθέρου, Ἀηδόνα τῆς Ἰδίας, Ἐρμίην τοῦ Πραξιτέλους, Μί-Πι-Πε καὶ Λαρούμενην Καρδοῦσαν — ὁ Κερδάος Ἐρμῆς μετὰ τὸν Φλοῖσθον τοῦ Βασπύρου, Λαγροστεφὴ Ναύαργον Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν, Ἰαπωνικὸν Χρυσάρευμον καὶ Ἀγωνίσαν Φυγὴν — τὸ Λουδοῦ τῆς Καρδίως μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἰδίας, Νυκτοκόρακα, Ἰατρὸν τῆς Νεολαίας, Σιάνλεὺ καὶ Γλυκὸν Τραγουδιότην — ὁ Λέων τῆς Χαυροελας μετὰ τὸν Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν, Τρελλὸ Νιτάκι καὶ Συμτριωτάκι — ὁ Πίσθηκος τοῦ Βορρέου μετὰ τὴν Κρυφοκαχιάρα — ὁ Ὀλυμπος μετὰ τὸν Φάρον τῆς Μυκόνου, Κρόταλον, Ταπεινὸ Γίανση, Ἀσπίδα τῆς Ἀθῆναις καὶ Φιλοπάριδα Ἰάδα — ἢ Ἀνέλιτος Λαρὰ μετὰ τὴν Κορίαν μετὰ τὰς Κασίας καὶ Γαϊδουράκαθον.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἢ Διάδικαις πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ὀλυμποῦ. [ΕΕ] αἱ ἐπιστολαὶ σου πάντες μοὶ ἀρέσουν καὶ εἰνε περιτέην δὲ ἐρωτῆς διὰ τοῦτο δ κ. Π. σου ἀπῆρτησαν ἰδιαιτέρως, σήμερα ἐγράψου τὸ ψυδόνυμον τῆς ἀδελφῆς σου, Ἀλκυονίδα (κάθε ἄλλο εἴμπορεῖ νὰ συμβάλῃν, παρ' αὐτὸ που λέγαις τὰ ἐστράδιά σου εἶνε πολὺ καλὰ καὶ στέλλονται πάντοτε, Ἀσπίδα τῶν Ἀστέρων [σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράρεις, εἶμαι εὐτυχεὴ που ἔχω τόσον ἀρωσιμένας φίλους, Ἀθῶνα Καρδῶν (διὰ τὸ «χαρτάκι» δὲν περρίζαι ἀλλὰ διὰ τὴν συντομίαν, ἢ ἄλλην ἑορτὴν, ἐνθυμούμαι, μοὺ ἔγραψαι ἐκτενεστέρας, ἢ μήπως ἐροθῆτης δίδει εἶπα διὰ δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐκτενεῖς ἐπιστολάς; ἐννοῶ τὰς πάρα πολὺ ἐκτενεῖς,) Ἰσπότην τοῦ Πηλίου [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, ὁ «Κοῦκος» σου πολὺ ἠαυροῖς, Ἀθος Ἐλλπίδος, Νιαγάραν (ἔρωτα ἢ ἴδρα σου, ἀλλὰ χρειάζονται πολλὰ χρέματα διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ παῦ νὰ εὐθεύθῃ;) Ἄγγελον Ἀγριερίδον (ναί «τῆ Ἑλλάδι τοῦ τέρπειον») Γεωργίαν Α. Χαϊκίον, Ροματικὴν Καρδιαν (σ' εὐχαριστῶ θερμότερα δι' ὅσα καλὰ γράρεις, ἢ κτήρωσις τῶν ἄωρων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ τέλος, τοῦ ἔτους, πειθαυδῶ μερικὰ τετράδια νὰ ἐχάθησας, εἰς τὸ Τριχυροεῖδον, καὶ ἐκ τούτου ἢ ἀπαρξῆ σου, τὸ περιχέει, που λέγει εἶνε ἄνετος ἀντίγραφή τῆς «Δικτύσσεως» καὶ εἴποτε ἄλλο, δὲν ἔχη κανεὶ τὸ πρώτον, τί το θέλει τὸ ἀντίγραψον;) Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν (μήν εἶσαι ἀνευρόμενος, εἶδες, διὰ ἐν Πλατῶν Πνεύμα σου ἐδημασιευθῇ) Ἀρσολιαν τοῦ Τριφυροστοῦ [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν πολὺ ἐκποτήθη, που δὲν ἠμπούσεις νὰ ἐβῆς εἰς ἄλλοτε, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ (χρῆμα πολὺ που ἔγνε καλὰ ὁ ἀδελφούλας σου ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τον φυλάγῃ πάντα τὸν ἀγαπημένον μονάκιόν σου) Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ (ἔχει καλῶς;) Φίλην τῶν Καλῶν (ἔστειλα,) Δοκίμασον τῶν Σαλιῶν (ὁ Ἀναγίαις κατενομισθηθῇ μετὰ τὸν τίτιον που τον ἔδωσας;) Μικρήν Τρελούσαν (λοσιπὸν, ἐπρότης καὶ γὰρ τὸ ἄλλο φράμα, γιατί θὰ μου γράψη, κἀδὲ δεκαπέντε; σὲ περιμένα γράψε μου καὶ πῶς σου ἔβῃν τὸ Μοναστήρι;) Ἠλόρον τοῦ Δοννάβεως [Ε] διὰ

τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, τὸ Κεντρι μου γράφει, σπανίως δίδει τώρα ἔχει πολλὰς ἀσολῆς.) Παλλάδα, Μαριμένον Ρόδον, Ἀδ-Ρε-ΜΖ (εὐγε, ἔρωτος ἢ ἀπάντησις σου πρὸς τὸν κύριον... Ἀδ-ν - Ντερνιέρ) Ἀγρυπτικὴν Μοῦμιαν (βραβεῖον ἔστειλα, ναί, πρέπει νὰ νικηθῇ ἐπιτέλους αὐτὴ ἢ τεμπέλιὰ καὶ νὰ μου γράψη συγχάτερα.) Ροδιὰν Κωνηγεῖδα (σὲ συχαίρω, καὶ εἰς ἀνώτερα; ὁ προβήσας σ' ἔκαμε νὰ μὴ μου γράψης τόσον καιρὸν;) Σπίτον (καλῶς ἔρεῖ; λοσιπὸν) Ἄρθον τοῦ Κύματος (βραβεῖον ἔστειλα, εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς τοὺς ἐνεργείας σου.) Ἀίωνα τῶν Μηθυμναίων (καλῶς ἔλθεις; τὰ ἔστειλα.) Πετρομείνον (ἔστειλα.) Ἀνέλιτος Λαρὰν (σημαίνει... ὅτι πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμη ὄλιγον, τὴν μεταλήτερον ὑπομονὴν πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἀνταλλάσσοντες Μικρὴ Μυστικῶ.) Ἄρῶν Γκατὸ [δ κ. Π. σου ἔγραψαι ἰδιαιτέρως, [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' ὅσα γράρεις, ναί, αὐτὰ τὰ εἶπεν ὁ Νίτσε, ἀλλὰ δὲν ἦτο φιλόσοφος τοῦ Μασαίωνα, ἦτο σύγχρονος, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.) Μιθριδάτην, Κίτρον Ντόμνο, Κορυθαῖον Ἐκτορα καὶ λοιποὺς, τὸν ὅποιον ἐλήθησαν αἱ Ἀπατήριες διὰ τὴν ἰάνη Κυριακήν.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὸ 2 Νοεμβρίου ἕπαντησῶ εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 13 Δεκεμβρίου.

Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὀποίου θεὸν νὰ γράψωσι εἰς λύσεις του ἐν διαγωνίᾳ, δύνανται, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς γραμμοὺς, δι' ἑκατόνας περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμῆται πο 1.

363. Λογοποιτικὸς Αἰετῆρως. Φίλον μὴ λέβης ποτὶ κα-ένα, Τὸν χαρακτήρα του πρὶν νὰ γνωρίσῃς. Σ' αὐτὰ που εἶπα εἶνε προμηνία Ὅσα χρετίζονται εὐδ' νὰ με λύτης.
365. Ἀναγραματικὸς. Ἀνετάραξά ἕνα μέρος τῆς... θελαστής. Ὅμως εἶδα μὲ μεγάλη μου ἀπορξῆ Τὰ νερὰ νὰ ἠρημάσῃον — μὴ γελᾶσῃς, — Καὶ στὴ θέσι τῶν νὰ μείνουεν τὸν ἰβία.
366. Πυρμαξίς. Θάμνον νὰ βάλῃς εἰς τοὺς στα ρούς, Κατόπι μέλας, δέντρον, νηϊδία, Ἀνασταυ, τέλος βυζαντινόν, Καὶ σχηματίζεις τὴν πυρμαξίδα.
367. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον Ποικιλιότερον τὸ πρῶτον μου πηγόν. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μου κτισιν Δυὸ πλέεις, καὶ αἱ δύο εἰσι; Ἐυρώπη; Καὶ κυβόλεξον μ' αὐτὰ συλλαβικόν.
- 368-372 Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξου
- Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκείτης τῶν κίτθῃς λέξου δι' ἑνὸς γράμματος καὶ πάντως του αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ οἱσιν κυβόλεξοι; καιρός, ἀκηρος, ὄδων, ἀμύριαν κανεῖς
- 373 ἀπλῆ ἀεροσειχίς ἐξ ἀναγραματισταμοῦ.
- Αἱ ζητούμεναι λέξεις, ἀναγρᾶματιόμασαι, σχηματίζουσι ἄλλας λέξεις, τῶν ὀποιῶν τὰ μὲν ἀρχικῶς σ η κ λ ο υ; τῶνα κ Ἰσπαι κίως πόλεως, τὰ δὲ εὐ; ἔτερα πόλεως ἀμερικανικῆς μεγαλοῦ, σου:
1. Ἀρχιον ὄπλο.
  2. Νῆρι; τῆ; Εὐρώπη
  3. Πρόσωπον τῆς Ἀγίως Γρηγόρι.
  4. Βασιρηνμα.
  5. Μεσοχὴ κοινὸν ῥήματος.
374. Φωνηεντόλεπον ἐξ ἀναγραματισταμοῦ.
- Αἱ κατωτέρω λέξεις, ἀναγραματιόμασαι, σχηματίζουσι ἄλλας λέξεις, τῶν ὀποιῶν τὰ ἀρχικὰ ἀποτελοῦν φωνηεντόλεπον ῥηματικόν, τοῦ ὀποίου ζητεῖται ἢ λύσις:
- λόγος, ἄλλος, πολὺς, ροδῶν, ἐνῶ.

375. Ἑλληνοπούριον. Τὸ -ο- εἶπε - τὸ -ο

376. Γριφώδης συλλαβικὴ Ἀεροσειχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβῆς τῶν τεσσάρων λέξεων αὐτῆς εὐρίσκονται λυόμενου τοῦ Γρίου, ἀποτελοῦν ἀσχαῖον θεόν (μὴ τρωμένους παντοῦ τῆς ὀβρογραφίας.)

ἢ ν α
 Λ ὅτος α
 377 Γρίφος παραστατικὸς.

Πρόθεσις πο σύλλαβος;	Ἐπίρρημα χρόνου.	Μετοχὴ καθ' ἑνικόν.
Ἄρθρον κατὰ κληθυτικόν.	Ἀντωνυσία κατ' οὐδέτερον.	Ἀρθεμτικὸν ἀπόδυτον.

Διαβεβαιώσεσιν
 Σπεῖω νὰ οὐ βεβαίωθω
 Αἰ ἄντας ποτ τὰς ἀσχημέναι
 καὶ πρῆξ λογὸν τὰ δῶδω
 Μὴ τεχόν ποιε τομίσαι,
 Ὅτι ἀρήρῃσῃ ἢ δεῖ ἠνασον ποιε χαμμίαν
 Ἄπο ἄλλαν λεγαμένην
 Ἢ τὴν εἶδα τυπομένην
 Ἢ γραμμένην... οὐδε μιαν!
 Μὴ ἐπαλήθην ἐν τέλος
 ἶλος Κ. Ν. Τ. ΕΥΡΟΣ τὰς οὐλίαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ ἄξις λακεῖ 10, διὰ δὲ τὴν ἀσχομιετικὴν μας ἀστα 5 μονα. Ἐκτῆσους ἀπὸ 10 λέξεις, ἑκατὰ καὶ οἱ ἀνωτέρω τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἴσων 10 λέξεσιν.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
 ΛΕΒΕΦΩΝ Γ. ΜΑΚΡΗ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ

Ἀγορᾶο ται, ἀνταλλάσσονται, προηθεύοντο, καὶ παλοῦνται γραμματόσημα καὶ εἰκονογραφήματα δελετήρια. Ἐκδοῖταις ἐτησίως Ἄσχαῖον Γραμματόσημων.

Ζητεῖτε σχετικῆν ἀγγελίαν. (Γ-84)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφήματα δελετήρια μὲν ἑξωτερικὰ. Τὸ γραμματόσημον εἰς τὸ μίρος τῆς εἰκῆας. — Γεώργιος Χ. Ἐλευθεριάδης, τελεδιότητος τῆς Γεωπονίας, Ἄμμορος Θεσσαλίας (Γίρως). (Γ-88)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελετήρια πῶς πῶσως. Ἀπάντησις βεβαία — Cha- rilas M. P. Radopoulos, Trebizonde. (Tur- quie). (Γ-89)

Ἐκράξω δημοσίαι τὰ θερικά καὶ ἀπείρους πο εὐχαριστίας ἐνὶ ἐκάστῃ συλλογῆθεντι μοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς προσφιλοῦ, μου Μητροῦ, — Μίρκος Α. Κωνσταντινίδης, Βιτρυε-ἐλ-λάμπ, (Αἰγύπτου) (Γ-90)

Ἀηλοῦμεν τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως διὰ ἴδρασκαμεν ἐν βίῳ συλλογον ἐπόνοματόμα- νη ἢ ΠΡΟΟΔΟΙ, ο καὶ σκοποῦνται: α) τὸ ἔσοπάθωαι, β) τὴν ἐγγραφὴν ἀπόρων παι- ἴν, γ) τὴν ἐπιμελοῦν καὶ φιλοσοφῶν παιδιῶν. — Συδρομὴ μη-εαία λεπτά 25.

Κρόδαρος; Ἀγκάθη. Γραμματεῖς: Με- νελίκ. Γαμίας; Κρόταλος, Σύμβουλος; Πυρσοπόλιος καὶ Ταπεινὸ Γίανση. Ὁ βουλόμανος ἀπευθόθησιν: Πρὸς τὸν κύριον Γεώργιον Κωνσταντινίδην, Ἐπαρτικὴν Σχολῆν, εἰς Βίλον. (Γ-91)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελετήρια. — Ἰ. οάννης Καρέκλης, ὄδῳ Ἀκαδημίας Πλάτω- νος 12, Ἀθῆναι. (Γ-92)